

Als een draakenjong zijn moeder kwijt is...

Wat doe je als je een draakje bent en je bent je moeder kwijt?

Als je al dagen rondvliegt en je vindt haar niet?

Natuurlijk word je dan radeloos.

Zelfs al zijn de negen en een halve dag allang verstreken en kun je al vliegen, dan nog heeft je moeder je nog een hoop te leren.

Dus blijf je zoeken. Overal.

Je vliegt langs de allerhoogste bergtoppen, want daar bouwen draakenmoeders tenslotte hun nest. Op de allerhoogste bergtoppen van het Land van Lang Geleden, de enige plek waar nog draaken wonen.

Maar als je elk nest hebt bezocht en jouw moeder is nog steeds onvindbaar, dan moet je wat, als vers geboren draak.

Natuurlijk kun je tegen een andere draak zeggen dat zij maar je moeder moet zijn, maar dat is raar. Dat doen draken niet. Draken zijn bijzonder gehecht aan hun familie en zijn trots op de kennis van hun familiegeschiedenis.

Er zijn verhalen bekend van draken die de namen van hun drakenfamilie tot honderd-dertien generaties terug konden opnoemen.

Dus Herman, want over hem gaat het natuurlijk, wilde niets weten van andere draken tot hij zijn eigen moeder had gevonden. Zijn moeder, die hem als ei had gelegd op de allerhoogste wolkenkrabber, ver voorbij de grenzen van het Land van Lang Geleden. In een land waar vooral mensen woonden en waar hij Jelmer en Elise had ontmoet.

Misschien moest hij daar maar heen voor hulp.

En daar begint dit avontuur.

Op het moment dat Herman met fladderende vleugelslagen zijn reis begint, klauteren Jelmer en Elise juist hun boomhut in.

Start van de kerstvakantie

'Trekken Jelmer,' riep Elise. 'Nog een klein stukje.'

'Hngg,' hijgde Jelmer vanaf het besneeuwde terras van de boomhut. 'Hij is veel te zwaar. Dit lukt niet hoor!'

'Jij wilde zo'n grote. Hij past waarschijnlijk niet eens in de boomhut. We hadden gewoon die kleinere moeten nemen.'

'Jaja,' antwoordde Jelmer en hij trok nog harder aan het touw.

'Jij wilde deze ook, hoor. Anders hebben we veel te veel lampjes, zei je nog. Kom liever ook op het terras en help trekken.'

Elise liet het topje van de kerstboom los en sprong naar de touwladder onderaan het boomterras. De kerstboom hing behoorlijk in de weg, maar het lukte toch om naar boven te klauteren.

Samen trokken ze aan het touw en de grote kerstboom kwam langzaam verder naar boven.

'We zijn er bijna,' knarste Jelmer. 'Het laatste stuk is het moeilijkst. We moeten tegelijkertijd heel hard trekken. Let op... Eén, twee... nu!'

Met een enorme ruk probeerden ze de kerstboom het terras van hun boomhut op te trekken, maar een dikke tak bleef haken.

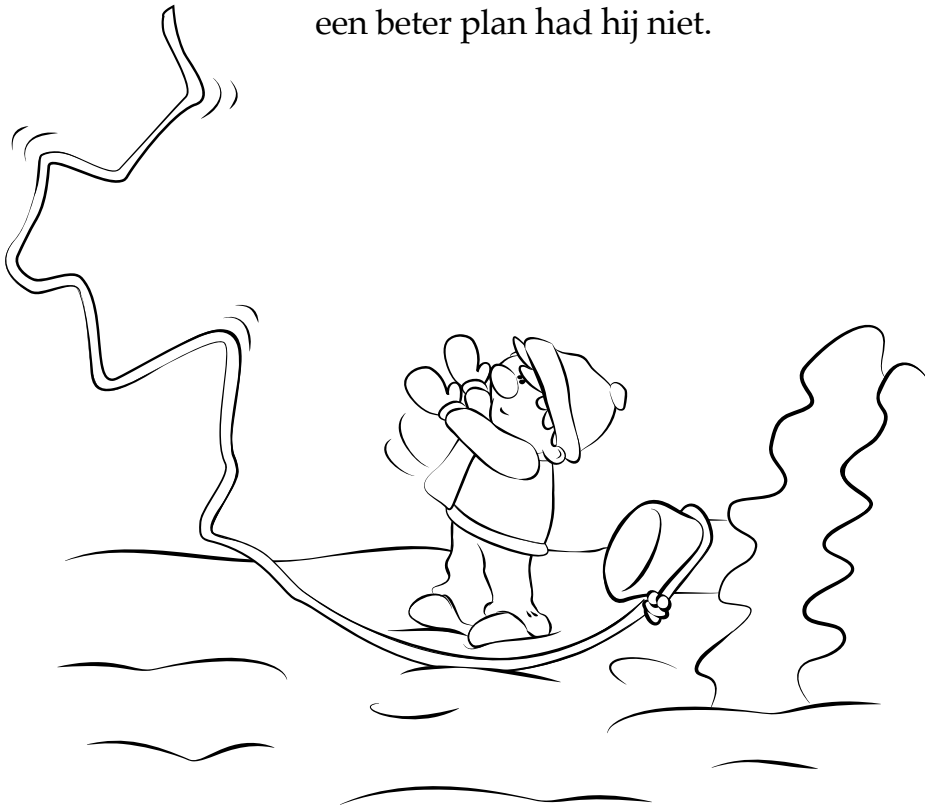
‘Ah, dit gaat niet hoor. Het lukt nooit.’

‘We moeten het anders doen,’ zei Elise. ‘Als we het touw nou over die hoge tak daar gooien en hem dan omhoog hijsen, dan lukt het vast.’

‘Maar dan moeten we hem eerst weer helemaal naar beneden laten zakken. Dan is alle moeite voor niks geweest.’

‘Als jij een beter plan hebt?’

‘Hmpf,’ schamperde Jelmer, maar een beter plan had hij niet.

Samen lieten ze hun kerstboom zachtjes zakken tot hij weer in de sneeuw lag.

‘Ik probeer het wel eerst,’ zei Jelmer stoer. ‘Ik kan dat veel beter.’

Elise keek hem vuil aan, maar Jelmer zag het niet.

Hij gooide het uiteinde van het touw omhoog, naar de dikke tak die Elise had aangewezen.

Te zacht. Het touw stuiterde tegen de tak en viel weer terug.

Grote stukken sneeuw vielen naar beneden.

Elise dook op het touw af.

Net voor het touw over de rand naar beneden viel kreeg ze het te pakken.

‘Dat ging nog maar net goed. Zal ik het nu doen?’

‘Pfff, alsof jij het beter kan,’ antwoordde Jelmer, maar hij ging toch aan de kant.

Eigenlijk konden ze dingen vaak even goed, maar dat wilden ze natuurlijk nooit aan elkaar toegeven.

Ze wisten dat ook best van elkaar.

Ze waren tenslotte een tweeling en kenden elkaar zo goed.

Vaak dachten ze ook precies hetzelfde.

Elise slingerde het touw twintig keer rond en liet het toen los.

Nu ging het touw wel hard genoeg omhoog, maar helemaal de verkeerde kant op. Het touw viel nu helemaal naar beneden.

Zuchtend klauterden Jelmer en Elise naar beneden.

‘Misschien moet een van ons naar die tak klimmen, dan gooit de ander het touw. Anders blijven we heen en weer klauteren.’

'Dat is misschien wel slim,' zei Jelmer.
'Ik klim wel, dan moet jij gooien.'
Snel klauterde Jelmer de boom in, naar de dikke tak.
'Gooi maar,' riep hij toen hij op de tak zat.
Elise slingerde het touw in de rondte.
'Daar komt 'ie Jel,' riep ze toen ze het touw losliet.
Het touw vloog omhoog, precies naar Jelmer toe.
Niet hoog genoeg.
Jelmer probeerde het touw te grijpen, maar kon er niet bij.
'Hoger!' riep Jelmer. 'Je moet veel hoger gooien.'
Elise raapte het touw weer op en maakte nu een dikke knoop
aan het uiteinde. Zo hard ze kon draaide ze het touw rond.
Precies op het goede moment liet ze los.
'Vangen!'
Jelmer lette nog niet op.
Het touw knalde tegen zijn schouder.
Met veel moeite kon hij zich vastgrijpen aan een tak.
'Hé, ik was nog helemaal niet klaar.'
Het touw viel en Jelmer wreef over zijn pijnlijke schouder.
'Ben je wel helemaal lekker, je zag toch dat ik niet klaar was?!'
'Ja, sorry. Let op, ik gooi nog een keer.'
Elise draaide het touw nogmaals in het rond, liet los en Jelmer
kon het nu precies pakken.
Niet veel later hing het touw over de dikke tak en takelden
Jelmer en Elise de kerstboom van de grond.
Het lukte nu precies zoals ze hadden bedacht.

Kerstboom in de boomhut

Toen de kerstboom eindelijk op het terras van de boomhut lag, knoopte Elise het touw los.

'Nou moet 'ie nog de hut in. Volgens mij past hij nooit.

Hij is echt veel te groot.'

'Ach, dat valt best mee,'

zei Jelmer. 'Ik denk dat het prima gaat. Eerst nog de ladder op.'

Samen tilden ze de zware achterkant van de kerstboom langs het laddertje naar de hut.

Het lukte niet.

De boom blokkeerde het laddertje helemaal.

'Ik zei het toch,' zei Elise.

'Moet je zien, nu kunnen we de hut niet eens meer in.'

